

אלו דברים פרק ששי פסחים

עג.

עין משפט
גר מצוה

ז א מ"א פ"ב מהל' שגגות הלכה י'
ח ב מ"א פ"ד מהל' שגגות הלכה א'
ט ג מ"א פ"ד מהל' פסולי מוקדשין הלכה יד'

לעזי רע"י

טליי"א [טייל"א]. קרום
בעין הפוגע בראיה.

זוסף רע"י

[illegible]

יְבִינוּ חֲנָאֵל (המשך)

והקדישן. שחטו בשבט
והוציאו טיפה ביצתה כנון
היה. וקיימה ויכסר בה
שפורה. וה טרפה שכלולו כנון
כשנבק קרום של מוח א
שנחברו כנון גריליון מן הארבעה
לדקתו ויכסר בה. מן הקן
היה. ופושטו לה א
הנהלה מטמאה במשא ובמגע
והטרפה שחטו. אינה
מטמאה. ולכן והתקטף
ורבצנו אצור השחוט שחט
כחיוכי שבטו לע"ז בשרנו
שלם שלם חטאות. משום
קדשים כחולו ומשום
שחוט כשבת משום מקריב
לע"ז ודשיטתו וזל מטמאה,
בסניטין כן רשית חטאות חילין
נענין. כשחט נכרי ידיו
ומטמאה במשא, ותרמה
במה כחי חטות. כשחט
אצור. כשחט אצור
אצור. ויש אחת
ששטמטמא אפי' באלו ידיו
והקורבן של זכר וזכר יהיה

לדברי האומר מקלקל בחבורה ב' ואתם והלא ר' יהודה הוא דפטור מקלקל בחבורה וממני דמחייב בשאנין דלאויין דהיינו מתעסק ששוחט וזה ופסוק שהוא אחר לא אתי דלא כר"י דלדידהו מתעסק פטור דממוכה צ"י ספק אכל (כרימות יט): דקאמר הנח למיתוקות מתוך שמקלקל בחבורה חייב מתעסק נמי חייב אלא משמע מ"ן דפטור מקלקל בחבורה פטור נמי מתעסק וא"כ ממני לא מתקומא כמאן דפטור מקלקל בחבורה וי"ל לדברי האומר מקלקל בחבורה פטור דהיינו רבי יוחנן אליבא דרבי שמעון דפטור היכא דמקלקל לגמרי דליכא תיקון כלל ולאפוקי מדר' אבהו דצ"י האורז (שם קו) תני ר' אבהו קמיה דר' יוחנן ל"י המקלקלין פטורין חוץ מחובל ומצעיר א"ל פוק מני לצרף חובל ומצעיר אינה משנה ואת"ל משנה בחובל וצריך לכלבו ומצעיר וצריך לאפרו והיינו אליבא דר"ש מדמפלגי צין חובל ומצעיר לשאר מקלקלין אכל מקלקל גמור לא אפי' לר"ש מיהא אכתי קשה לר"י כיון דס"י דליכא תיקון כלל במתמי א"כ תתשי לר"ש הייז חייב לר"ש מקלקל בחבורה הא מלאכה שאינה צריכה לגופה היא ופטור אפילו בחבורה דממוכה בסוף כל כתבי (שם קכא) דפטור ר"ש הסם הורג נחשים ועקרצים משום מלאכה שאינה צריכה לגופה וצריכי הנחנקין (פסהדרינ 75) נמי מסין מאן שמעת ליה דלאמר מקלקל בחבורה חייב ר"ש האמר מלאכה שאינה צריכה לגופה פטור עליה: **תיקן** להוציאו מיד אבר מן החי. משמע דתקרוזת ע"י מטמאה מדאורייתא מדלא קאמר חייקן להוציאו מיד נבילה ואלא מחייב אהך טומאה דס נכנס למקדש וצ"י פ' ר' ישמעאל (דף יגז) שמעט שהיא מדרבנן דבעי רבי יוחנן תקרוזת ע"י של ארכלין מכו כו' ואלא דילמא איסורא דאורייתא לא בטלה טומאה

הידי' ללא יפשוט מה'ן ברייתא טומאת תקרובת לאו דאורייתא
ויכול בקוף העור והרטוב (חולין קטז). לחמר א"י הרי אמרו תקרובת
של אוכלין מטמא טומאתה לאו דאורייתא דאי דאורייתא מצינו
התם נמי דהייח צנלמא הוא: **שחצין** ו**נמצא** טריפה בסתר
ביתמה לר"י אמאי פטור ואלא לא עשה מצוה וניתמחין
למיימר דהכא פטור משום דחשבי' ליה כאנוס דע"כ לאו מטעם
דא"י ר' אליעזר חטאת נמי מחייב דהא לית ליה טעה דדבר מצוה
אפטור ותי' ר"י דכל זה מדברי ר"מ: **אשם** שניתק רצויה וישמו
בשר. כל עיקר רעיה מדרבנן דמדאורייתא לא יצרך רעיה
לכלכל ולהכי קאמר אלמלא לא צעי עקירה א"ה כי לא ניתק נמי אי
צעי עקירה א"ש דעקיר ינתק דע"י ינתק נמי אי ציור
לעוקר¹ אבל לא ניתק לא דגורי' עוקרו אטו לא עוקרו אבל השתא
דלא צעי עקירה ניתק נמי ליכשר דליכא למיחש למידי
ומשני דקודם ניתוק גורי' אחר כפרה אטו לפני כפרה ואחר ניתוק
גממי דיעבד כשר אבל לכחלה מיהא גורי' אטו לפני כפרה² ומנא
דגמרינן דאחר כפרה וניתוק אטו קודם כפרה ומה שפי' ר"י דאי
למחיר דצעי עקירה אמי שפיר דגורי' כפרה ניתק דליכא אמי לשחור
מחיר רעיה. מקש' לחמר פ"ק דמנחות (דף ז.) א"ר הונא אמר
ן לא מ"ט אמר קרא הוא בהוייתו יהא אלמלא ניתוק דאורייתא
התם אמר קרא הוא בהוייתו יהא קודם כפרה וציון דמדאורייתא
פ"י דה"ק במנחות ניתק אין לא ניתק לא וטעמא דמפרש הכא
ר' הלל הלכה למשה מסיני הוא דכל שצמחנות ממה באשם רועה
נמצה והוא עולה¹ ואחא קרא ללמוד על הלכה דהכי גמרינן דכל
א"י² דבאשם חזיל לנדבת ציבור ולא ידעי' אי הוא ענמו או דמיו
יקרב עולה ורא' לפי' זה דבמורה פ' אלו קדשים (דף יח.) בכל
א' הוא בהוייתו יהא ולא גר' התם בשום ספר ניתק אין לא ניתק לא:
פסולו

הרי הן כעבודה: פשיעו
מתן דפסח שלל לאוכליו
ניקן דחייב: משום. דכני
ר תנא רישא שלל לאוכליו
יעבודת מתנה אתן א
יומת עשו אכילת ת
ביהמ"ק: שחטו שלא
דהתם פסול הכא ח
פטור תנא רישא חייב
כשר הכא פ
שחטו שלל לשמו
לאוכליו והיא גופא
לאיפלוגי ר' אליעזר ו
בר חיננא לבריה כ
וריקא בעי מיניה
בבבורה פטור שחטו
תיקן תיקן אם עלו
בעל מום חייב מה ה
ואליבא דר"ע דאמר
ונמצא טריפה בستر
מה תיקן תיקן להוצי
לה רבינא הא ^אדתינא
בבחין לע"ז חייב עליו
אמר רב עירא ^בש
החי: שחטו וגודע ו
רב אשם שניתק לר
לעולה אלמא קסבר
לא ניתק נמי גזירה
ככפרה ומנא תימרא
בעליז או שנתכפרו ב
וימכר ויפלו דמיו ל
ימות ר' יהושע אומר
בדמיו אין אבל גופו
אטו לפני כפרה ש"מ
הונא שחטו וגודע שמ
ס נופליס לנדבה ומה היא
ליהין נדבה ושס היו נותנין
ס קץ המוצה עולות זשר
שודע כהן זמס' תמורה
ותיקן לרעיה שחטו סתם
דמיו לקך היו עומדים:
ל לעקור שס אשם ממנו:
לסכר סתמיה לקץ המוצה
תמורה שחטו סתם
מילתא דאמר לך דגורי'
מר ימות. כל זדדיו של
וכל דבר שנאמר (ויקרא י)
גבי חטאת שנכנס דמה
והשוע אומר ימכר. לאחר
וזמס' תמורה (י) מסיק
מה צין דדבר רבי יהושע
לחוצתו הוא סומך עליה
בזה לנדבת ציבור אינו
גופיה לא אמר דיקרז
למלא גזירה לאחר כפרה
רית ליה השתא טעי ואי
ריב ליה להאי והדר מייתי
אחר כ"ז שעומד לשמו:
ומי

שנה דצעי עקירה אמאי
סר לעולה יתק אין לא
טו קודם כפרה ואור"י דה
רה אטו קודם כפרה ור"
ר קרא הוא כלומר מ"ט
כסימאז וימכר שהדמי
גמרי' דבאשם רועה למח
הוא זהויתו דמעיקרא יא
מחטו סתם כשר מ"ט אמר

הואיל וכשרין בעופות והוא שקדם

מסורת הש"ס

(א) חולין דף מה, (ב) [ע'
תוס' חולין מ. ד"ה מותר],
(ג) וצחסי ה: קיב. קטו: ממחות
ד. ממורה ימ. [מיד כה: ע"ש],
(ד) ממורה דף כ: שזעוה יב,
(ה) [דף פד.], (ו) [וצחסי פה:],
(ז) [דף מ:], (ח) [וצחסי ב:],
(ט) [דף כ: במשנה], (י) [ועי'
תוס' חולין יג: ד"ה מקרובת],

תורה אור השלם

- וַתִּשְׁמְרוּ אֶת פְּהִנְתְּכֶם לְכָל דְּבַר הַמִּצְוָה וְלִמְבִּית לִפְרִיָּתָהּ וְעַבְדְּתֶם עֲבֹדַת מִתְּנָה אֶתֶּן אֶת פְּהִנְתְּכֶם יִהְיֶה הַקָּרֵב יוֹמָתָהּ כַּמְדַּבֵּר יוֹז

גליון הש"ס

ברש"י ד"ה מידי אבר
מן החי לב"נ. ע' טורי
אזנן חגיגה י"ג ע"ב ד"ה
אין אסור:

מוסף תוספות

- א. דאי מדרבנן אי"כ תימן
הלויאויא מרדי טומאה
הלויאויא. [מוס' חולין י. ג.]
י. כיון דבעינן תרתי עקירי
ויתורון. [מוס' שאלק. ג. ו] ומיחו
הארי נותק לא דורנין כלל
האי כמו לפני נותק דליכא
למישח כרתי האו אלי מן כר
לפני כפרה כלל דהוה
יכבר נותק. שס. ד. לעיל.
ז. ועי' מהרש"ל. א. מה
בשטופן להית לאוהר חמה.
[מוס' נמוט ד. ג.] יהיה בלא
עולה. הידני עולה. שס. ו.
הבורות דמקריא לאוהר א"י יקרב
עולה. [מוס' שאלק. ז.] דלא
מירי באשם רעה אלא
גמרי. שס.

רבינו חננאל

[illegible][illegible]